

Encyklopedia Solidarności

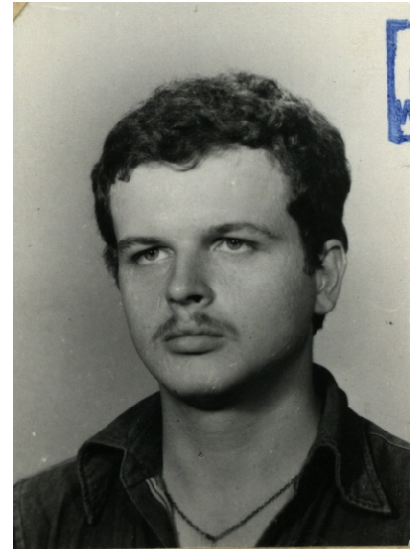
<https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/16508,Kaczmarski-Jacek.html>
19.05.2024, 22:56

Kaczmarski Jacek

Jacek Kaczmarski, ur. 22 III 1957 w Warszawie, zm. 10 IV 2004 w Gdańsku. Absolwent Uniwersytetu Warszawskiego, Wydz. Filologii Polskiej (1980). Pieśniarz, poeta, kompozytor.

Wiosną 1974 wziął udział w prywatnym koncercie Włodzimierza Wysockiego w warszawskim domu reżysera Jerzego Hoffmana, gdzie po raz pierwszy usłyszał pieśń "Polowanie na wilki". W czasie studiów autor i wykonawca koncertów w prywatnych mieszkaniach, następnie na festiwalach piosenki poetyckiej i studenckiej; w 1977 laureat I nagrody na Festiwalu Piosenki Studenckiej w Krakowie i na Fami w Świnoujściu; 1978-1981 występował w kabarecie Pod Egidą Jana Pietrzaka (od VIII 1980 z P. Gintrowskim) i w Salonie Kultury Niezależnej Anny i Tadeusza Walendowskich. 1977-1979 współtwórca (ze Stanisławem Klawe) formacji Piosenkariat; 1979-1980 w Teatrze Na Rozdrożu. 1979-1981 wraz z Przemysławem Gintrowskim i Zbigniewem Łapińskim tworzyli słynne trio, które stworzyło programy poetyckie: "Mury", "Raj", "Muzeum" oraz "Krzyk" (ze Z. Łapińskim jako akompaniatorem). Piosenka "Mury" inspirowana piosenką Lluísa Llachy stała się nieoficjalnym hymnem „S” i symbolem walki z komunizmem.

Od 1980 w „S” przy Związku Autorów i Kompozytorów Rozrywkowych. W 1980 otrzymał nagrodę dziennikarzy (z P. Gintrowskim i Z. Łapińskim) na XVIII Festiwalu Piosenki Polskiej w Opolu za piosenkę "Mury"), w 1981 II nagrodę na XIX FPP w Opolu (za "Epitafium dla Włodzimierza Wysockiego"), w VIII 1981 Srebrny Knebel na I Przeglądzie Piosenki Prawdziwej Zakazane Piosenki w Gdańsku (m.in. za "Raport ambasadora"). W X 1981, na zaproszenie centrali lewicowych związków zawodowych CFDT, wyjechał (z P. Gintrowskim i Z. Łapińskim) do Francji na tournée, gdzie zastało go wprowadzenie stanu wojennego w Polsce.

Kaczmarski Jacek 426 6.jpg

Miejsce urodzenia Warszawa

Data urodzenia 22-03-1957

Miejsce śmierci Gdańsk

Data śmierci 10-04-2004

Hasło wydrukowane w **Tom II**

Po 13 XII 1981 na emigracji we Francji, 14 XII 1981 współtwórca paryskiego Komitetu Poparcia Solidarności, w składzie pięcioosobowej Rady Komitetu. Od 1982 koncertował w większości krajów Europy Zachodniej, USA, Kanadzie, RPA, Izraelu i Australii na rzecz podziemnej „S”, uczestnik licznych akcji charytatywnych. 1982-1984 współpracownik Sekcji Polskiej Radia Wolna Europa, przesyłał korespondencje ze swych podróży po świecie, 1984-1994 pracownik SP RWE, gdzie prezentował autorski program "Kwadrans Jacka Kaczmarskiego" z komentarzami do poczynań komunistycznych rządów i prezentacją nowych pieśni. Na emigracji powstały programy: "Zbroja" (1982), "Przejście Polaków przez Morze Czerwone" (1983), "Mój Zodiak" (1985), "Kosmopolak" (1987), "Notatnik australijski" (1988), "Dzieci Hioba" (1989) i "Głupi Jasio" (1989). Podziemne wydawnictwa fonograficzne masowo kopiowały kasety z jego utworami (zrzekł się prawa do honorariów w Polsce). Jego pieśni z odwołaniami do Biblii, kultury europejskiej, historii Polski, literatury i malarstwa, wykonywane podczas strajków, manifestacji, konspiracyjnych spotkań, stały się wyrazem (często nie do końca w zgodzie z intencjami autora) świadomości ludzi tworzących „S” i podziemie stanu wojennego.

W 1990 powrócił do Polski. 1991-1993 ponownie koncertował (z P. Gintrowskim i Z. Łapińskim), wykonując program "Mury w Muzeum Raju" (nagrany w Teatrze Dramatycznym w Białymstoku) oraz program "Wojna postu z karnawałem" (1993) dotyczący egzystencjalnych problemów jednostek ludzkich. W 1994 nagrał (ze Z. Łapińskim) program "Sarmatia" i zbiór pastorałek "Szukamy stajenki". 1995-2001 w Australii, gdzie powstały programy: "Między Nami" (1997) i "Dwie Skały" (1999); przyjeżdżał do Polski na koncerty, w 1999 odbył ostatnie tournée z P. Gintrowskim i Z. Łapińskim, na którym zaprezentował po raz pierwszy utwór "Requiem rozbiorowe". W 2000 na 20-lecie „S” i 25-lecie działalności publicznej wydał płytę "Dwadzieścia (5) lat później"; w 2001 płytę "Mimochodem". Od 2002 w Gdańsku. Autor wierszy i powieści, m.in. "Autoportret z kanałią" (1994), "Plaża dla psów" (1998), "A śpiewak także był sam" (1998), "O aniołach innym razem" (1999), "Napój Ananków" (2000), "Ale źródło

wciąż bije" (2002), "Tunel" (2004), "Antologia poezji" (2012).

Odnaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2002), pośmiertnie Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (2004).

Od 1978 rozpracowywany przez Wydz. III KS MO w ramach SOS krypt. Idol.

Krzysztof Biernacki|Adam Borowski

[Region Mazowsze, Warszawa](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)